PLANETA CU SPIONI

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

— Şedinţă de analiză! ţipă plin de entuziasm difuzorul de deasupra patului, şi Vlase ridică spre el ochii somnoroşi.

Am crezut că o să se aplece să-şi ia pantoful şi să arunce în el, cum a mai făcut-o şi altă dată. A oftat, a dat din umeri şi s-a ridicat din pat. S-a maturizat, îmi spun eu.

„Sau a îmbătrânit“, şopteşte în mine Draky, drăcuşorul de folosinţă personală. Toată noaptea am stat şi am privit în monitoare cum Ali Mehmet le-o trăgea în draci celor două locotenente stagiare, făcându-l pe Vlase să se foiască neliniştit. „Încă îi mai place de Alina“, şopteşte Draky. Alina fiind stagiara cea blondă care anima toată atmosfera.

— Mimează atât de bine, că aş jura că-i place, spun eu la îndemnul lui Draky.

Vlase strânge din dinţi şi priveşte la Alina, care, mângâindu-i încântată lui Ali partea penetrantă, se întoarce spre camera video reglată chiar de ea la începutul serii şi ne face cu ochiul.

— Curva dracului... curvă nenorocită ce eşti, înjură Vlase şi iese trântind uşa.

Alina îmi mai face încă o dată cu ochiul şi, lăsându-l mofluz pe Ali, se îndreaptă spre baie.

— Proxeneţi nenorociţi, şuieră ea în microfon. Nu va mai ajung banii de filme porno şi-aţi hotărât să ne puneţi pe noi să vă facem unul. Să fiu a dracului dacă nu vă raportez...

— Ce ai, fată dragă? mă mir eu sincer nedumerit. Eu credeam că-ţi place...

— Dacă mai ştiu eu puţină arabă, ăsta zice că tot mai bine este cu bărbaţii, aşa că ai ocazia să vii să încerci.

Îmi dreg vocea şi tuşesc cât pot de oficial.

— Raportează!

— Cretinilor, raportez: ăsta vrea să cumpere un tractor, nu fabrica de tractoare...

Gem înfundat. „Ai belit-o!“ jubilează Draky, şi tare mi-e teamă că are dreptate. De două săptămâni îl urmărim pe Ali, pusi pe urmele lui de o sursă care ne dă ca sigur faptul că arabul nu numai ca învârte bani grei, dar are de gând să cumpere cea mai importantă fabrică a oraşului. Toţi am fost puşi pe jar şi nu s-a economisit nimic.

— Drace, şoptesc, şi Draky rânjeşte: „Nu îmi folosi numele în deşert!“

— Ce fac? întreabă Alina.

— Îmbrăcarea şi îmbarcarea! Ne întoarcem la unitate...

Asta a fost noaptea. Am prins trei ore de somn spre dimineaţă, şi acum analiza obişnuită de duminică.

— De ce şi-or fi închipuind unii că duminica se prind mai uşor spionii, nu ştiu, zău, se lamentează Vlase.

În sala de şedinţă, Alina, aşezată lângă geam, savurează câteva raze de soare.

— Ţi-a priit noaptea, văd, îi şopteşte Vlase furios.

Ea dă din umeri nedumerită şi se întoarce spre colonel, care pufneşte nervos pe lângă aparatura de interceptare. Învârte de butoane, apasă pe comutatoare, apoi întinde spre noi un deget acuzator.

— Unii uită că eu sunt comandant aici. Chiar dacă avem aceeaşi vârstă, eu sunt comandant şi ei sunt agenţi de teren, şi se duc acolo unde îi trimit eu.

„Că mult ce ajung ei acolo!“ şopteşte Draky timid, parcă şi el timorat de prezenţa colonelului. Singurul de aceeaşi vârstă cu colonelul sunt eu, dar să fiu al dracului dacă pricep ce are cu mine. Misiunea am primit-o gata „digerată“ şi am acţionat numai ca om de teren. Vlase îşi aşează cele câteva fire de păr, priveşte apoi în sus şi bate de trei ori cu degetele în birou.

„Colonelul a «digerat» misiunea“, îmi şopteşte Draky. Semnele lui Vlase îmi spun că o să discutăm despre altceva, nu despre eşecul de azi-noapte.

— Ştim cu toţii despre necesitatea de a face economii... Cei mai mulţi fac. Dar alţii se aruncă în nişte cheltuieli exorbitante... şi mai ales nejustificate. (Scotoceşte prin sertar şi se uită fix la mine.) Poate poţi să ne spui ce anume ai vorbit la telefon în ultima săptămână de... 22 de milioane?

„Las-o dracului“, şopteşte Draky, „chiar atâta ai vorbit?“ Ridic din umeri.

— Nu se poate, e vreo greşeală, încerc eu o apărare vagă.

— Nu e nici o greşeală! O sută douăzeci şi trei de telefoane, dintre care unul singur la un post fix. Restul, numai la mobile, de parcă v-a născut mămica voastră cu mobilul la ureche. Şi un telefon este de o jumătate de oră. Ce ai vorbit, domnule, o jumătate de oră?

— Mi s-a raportat situaţia operativă din teren...

— Pot să sun şi eu să verific?

— E un agent sub acoperire. Nu cred că o să se deconspire...

— Lasă-mă totuşi să încerc...

„Fugi!“ mă îndeamnă Draky. „Fugi, cât mai ai timp!“ Taci, mă, îi spun eu, că poate nu răspunde, dar...

— Aloou, răspunde glasul gâlgâit al Emiliei, şi colonelul mă priveşte crunt, dar vocea şi-o face suavă.

— Bună, puişor! Ce mai faci tu? întreabă el persuasiv şi cuplează difuzorul să auzim toţi.

„Mamă, ce mai curvă!“ se miră Draky, auzindu-i vocea mieroasă.

„De colonel vorbeam“, mă temperează el simţind că mă enervez. "Curvă bătrână, nu glumă", îi confirm eu.

Colonelul intră uşor în joc, nu dă nici un indiciu, alunecă cu mişcări de balerin printre întrebările Emiliei, şi până la urmă:

— Dar cine e la telefon? Remus, tu eşti? – şi ea continuă înainte de a primi răspunsul: Am crezut că nu o să mai suni.

— Eh, şi tu, am vrut să te fac nerăbdătoare... aşa, ca acum. Eşti nerăbdătoare acum?

— Sigur ca da, râde ea gâlgâit şi râsul ei umple sala de şedinţe.

Vlase a uitat de Alina şi rânjeşte spre mine cu gura până la urechi.

— Şi eu sunt nerăbdător şi pregătit, şopteşte colonelul calin. Vrei să vezi?

— Da, da...

Colonelul priveşte crunt la noi, apoi duce microfonul la şliţ şi-l deschide şi-l închide brusc.

„Poate şi-o prinde“, şopteşte Draky, şi râsul excitant al Emiliei umple aerul. Mi s-a părut că au ciulit urechile şi cei câţiva soldaţi care măturau prin curtea unităţii.. Ştiu că-i o prostie, difuzorul nu se aude până în curte, dar aşa mi se pare.

Colonelul îşi ia rămas bun de la Emilia, apoi se întoarce spre noi:

— Aţi văzut cum înţeleg unii să cheltuiască fondurile atât de reduse pe care le avem la dispoziţie? Ce ai de spus?

— Agent sub acoperire... folosim un limbaj codificat şi ştiţi că nu sunt obligat să-mi divulg sursele atâta vreme cât obţinem rezultate.

— Şi ce rezultate ai obţinut dumneata în ultimul timp? mă întreabă el sarcastic.

„Ţi-a servit-o, aşa că trage-i-o“, mă îndeamnă Draky.

— Păi, de exemplu, analizând şi folosind informaţiile obţinute de la astfel de agenţi, am reuşit să evităm ca Obiectivul Zero să fie vândut mafiei arabe.

Alina a chicotit scurt, Draky a tăcut şi Vlase a făcut semnul nostru codificat pentru „îţi dau o bere!“.

— Bine, făcu colonelul, dintr-o dată îmbufnat, pe viitor să aveţi mai multă grijă de fondurile care ştiţi că sunt tot mai puţine – şi ne-a expediat.

Obsesia noastră cea de toate zilele era şi rămânea Obiectivul de prioritate Zero, adică fabrica de tractoare. Motivul era simplu: în patruzeci şi opt de ore, putea - teoretic - să treacă de la producţia de tractoare la cea de tancuri. Toate tinerele inginere de la întreprindere erau atent filate ca nu cumva în timpul orgasmului să trădeze formula oţelului inoxidabil care ruginea după prima ploaie.

Între două inginere, câte o studentă, două, ca să nu ne ieşim din mână şi să nu pierdem contactul cu tânăra generaţie.

„Ştii“, suspina Draky uneori, „parcă mi-aş dori câteodată să nu fie atât de strâns contactul ăsta. Mă simt prins la mijloc“.

Altă duminică, altă şedinţă de analiză. După ce pleacă toţi, mă reped la telefon: ceva mă intrigă la Emilia, care părea, vorba lui Draky, o curvă virgină.

— Ce faci? mă întreabă Emilia cu vocea ei atât de excitantă, de operatoare versată la un hot-line.

— Bine, răspund eu, şi-l simt pe colonel cum îmi apare tiptil în spate; întinde o mână peste umărul meu şi cuplează difuzorul.

— Sunt în oraş, băi, râde Emilia zglobiu, hai să ne întâlnim.

— Nu ştiu ce să zic..., încerc eu să mă eschivez, dar colonelul îmi face semn afirmativ. Bine, oftez resemnat, propune un loc şi o oră.

— Păi, tu eşti bărbatul, nu? Ia iniţiativa, ce naiba!

Pentru prima dată, colonelul şi Draky par amândoi de acord şi rânjesc la unison.

— Bine, atunci, peste o jumătate de oră în Piaţa Sfatului, hotărăsc eu şi trântesc receptorul.

Şeful mă priveşte neutru:

— Te duc eu la întâlnire! Dacă mă convingi că este agent sub acoperire, e perfect. Dacă nu, o aducem la unitate, o dăm pe mâna soldaţilor şi scoatem adevărul de la ea.

„Aţi încurcat-o şi tu, şi Emilia“, râde sarcastic Draky.

Dau din umeri, încercând să par nepăsător, şi pornim…

* * *

Emilia stă tolănită pe băncile de lângă fântâna arteziană, într-o poziţie care o avantajează. Colonelul, când o vede, se face mic în maşină şi-mi şopteşte:

— Lasă-mă aici şi întoarce-te la unitate. Preiau eu cazul!

Fără prea multe fasoane, mă împinge jos din maşină, în timp ce Draky protestează: „Nu te duce, că ţi-o suflă!“ – dar eu mă fac că nu aud şi mă pierd printre clădiri.

Fac un mic ocol şi mă întorc în piaţă. Emilia, plictisită de aşteptare, pleacă, cu colonelul pe urmele ei. Ajunge în câteva minute în afara oraşului, undeva sub poalele Tâmpei. Priveşte precaută în jur, nu-l vede nici pe colonel şi nici pe mine, aşa că îşi reia înfăţişarea obişnuită a locuitorilor de pe Cygnus, un fel de caracatiţă ceva mai bine dezvoltată. Se târăşte spre incinta unde avea defazorul de spaţiu–timp şi dispare lăsându-l mofluz pe colonel. Îl aud cum bombăne în microfonul organic pe care am avut precauţia să i-l implantez din timp:

— Şi doar cei de pe Cygnus au promis că ne lasă nouă Terra! Să vezi ce scandal intergalactic o să se stârnească – şi dispare într-o străfulgerare verzuie caracteristică continuumului spaţio-temporal folosit de cei din Alfa Centauri.

„Deci asta era“, şopteşte Draky, şi îl simt cum se pregăteşte să dispară. ‚Îmi pare rău dacă ai crezut despre mine că sunt o simplă refulare a minţii tale suprasolicitate. Aşa te-am făcut eu să crezi, dar de fapt sunt din constelaţia Deneb… În urma tratatului de la Eta Carinae, Terra a revenit în zona noastră de influenţă. Ai văzut şi tu cum este respectat tratatul… Te las, mă duc să raportez...“

După ce mă asigur că Draky nu mai este prezent în mintea mea, mă pregătesc şi eu de transfazare spre Drraper, de unde sunt originar. Înainte de a mă pierde în undele defazoare îl mai

văd pe Vlase cum mă pândeşte ascuns după tufişurile de pe marginea drumeagului. Fiind în fază, reuşesc să văd dincolo de înfăţişarea lui terestră: e un băştinaş de pe Taurus! Mă scutur de un fior şi, înainte de a mă pierde în transspaţiu, o bănuială sinistră mă străbate: *pe Terra nu mai este nici un om, ci suntem doar o mulţime de extratereştri care se spionează între ei!*

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com